

Adults en acció

Nº 49

Et diré un secret molt fi,
la primavera ja és aquí!
ha cantat una cançó
i ha florit el teu balcó.

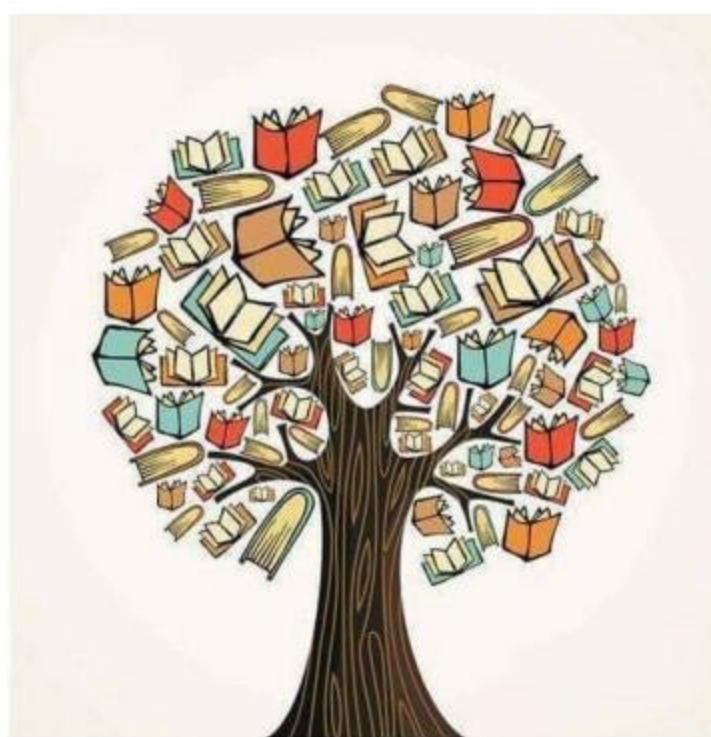
Fuig hivern, vés a dormir
la primavera és aquí!
vés al teu palau de glaç
que ja som al mes de març.

Ramon Besora

OPINA, PARTICIPA, DIGUES LA TEVA I PARTICIPA

Índex

Editorial	4
L'anècdota de la teva vida	9
Racó literari i artístic.....	17
Temps de tradicions	21
Activitats de l'escola	22

**Leer perjudica
gravemente
la ignorancia**

Editorial

Gener, febrer i març tres mesos més i un trimestre del curs actual que està a les portes de la seva finalització.

A l'escola hi ha hagut una sèrie d'activitats com la Marató Literària i el concurs fotogràfic que ajuden a crear espai d'aprenentatge diferent. Un cop més la participació a la Marató va ser molt nombrosa i variada gràcies a la col·laboració de tots l'alumnat, professorat, i a l'organització del departament de llengües: format per la Mar, l'Anna, l'Esther, l'Elena i l'Eva que ha contribuït amb les seves idees artístiques a donar-li un toc més visual i diferent.

Lligat amb el calendari i a la geografia en què vivim el passat dia 8 de març va haver-hi la primera vegada, la vaga en femení a l'estat espanyol i sense restar-hi importància, pensem que és important que aquest primer esdeveniment apareguí a la nostra revista.

Esperem que el proper trimestre estigui ple de nous fets que enriqueixen la nostra cultura i aprenentatge i que totes aquelles persones que formen part de l'escola en puguem gaudir. Els Jocs Florals, Sant Jordi, el pont de maig, la festa de la Salut, la festa de fi de curs són coses que passaran i aquí estarem per recollir-les un cop més implicat a l'alumnat.

Volem acabar desitjant-vos una bona Setmana Santa!!!

Tornar a néixer

Un dia de la setmana, com molts altres, sortia de la feina i pensava en les activitats que m'havien anat bé, d'altres que en volia modificar, però sempre contenta d'haver ensenyat almenys alguna cosa, com també d'haver-ne'n après, d'això se'n diu fer una feina productiva.

Aquell dia, tornava com sempre cap a casa; sempre sóc molt precabuda: miro que estigui el semàfor en verd, que no passin cotxes, respecto els passos zebra, els semàfors i fins i tot vigilo sabent que em toca passar. De sobte, el destí em tenia preparat quelcom que jo no m'esperava. Vaig travessar per un dels tants semàfors en verd, com sempre, el de cada dia, i sense poder tornar enrere, de ple, vaig tenir la sensació que aquell seria el meu últim instant al món, l'últim sospir, l'últim esbufec, un pas del qual no vaig poder tornar enrere. Sí, va succeir, allò que tant procurava que no passés. Per què a mi? Si sempre vigilo, sempre controlo, miro, precabeixo. En aquell instant, el primer que vaig creure és que era el meu últim dia, que ja s'havia acabat tot. Tot seguit, vaig notar com un altre cop em sentenciaven. El mateix dolor, la mateixa sensació, multiplicada per dos.

Per sort, tot i que aquella furgoneta passés per sobre meu sense compassió, en aquest món, també hi ha persones bones, disposades a ajudar als altres, com em va poder passar. Un noi em va treure del mig de l'asfalt, em va preguntar com estava i va trucar a l'ambulància.

No sentia res, només que havia d'intentar no tancar els ulls i recordar tot el que em sigues possible. De camí cap a l'hospital Taulí, estava tota adolorida, el trau del cap no parava de sagnar, em costava respirar i em feia molt mal el turmell. Anna, aguanta, tu pots! Pensava. Vaig arribar a l'hospital, on em van fer tot tipus de proves i un TAC. El diagnòstic va ser catastròfic, però dins el que cap, podria haver estat pitjor: trau al cap (per sort sense cap traumatisme), sis costelles trencades, pelvis i còccix fissurats, radi trencat i el turmell dret fet a miques.

En pocs dies, conforme anava avançant la cosa, em van operar el turmell i el radi, però les altres lesions només es podien curar amb repòs i amb molta, moltíssima paciència. Vaig haver d'estar durant quaranta dies estirada al llit, que com a molt podia estar inclinada en un angle de 45 graus. Quan per fi vaig poder seure, em vaig emocionar molt! Sembla mentida com una cosa tan insignificant com poder seure, ho valoris tant quan has estat tants dies al llit.

Ara, després de dos mesos ingressada, he sortit de l'hospital. Em calen dues hores de rehabilitació diàries que faig a consciència perquè vull tornar a ser la mateixa d'abans: tornar a la feina, veure els meus alumnes i fer les meves activitats preferi-

des : running i ball, però també em cal una dosi de positivisme, unes reflexions com les que plasmo en aquest text.

Sóc conscient que he tingut molta sort, he tornat a néixer, mai més ben dit. Hagués pogut morir, quedar malament del cap, o en una cadira de rodes... Valors com, el perquè a tu i no a un altre, el per què de les coses, el poder caminar, el poder despertar-te cada dia, el poder sortir d'entre quatre parets... i aprens a valorar el temps, quantes vegades he anat amb presses, no he parat a preocupar-me ni a estar amb els meus, la família, els amics, no he valorat el poder desplaçar-me amb velocitat, en totes aquelles coses que s'anomenen vida. Per això, amb el meu nou naixement, percebo un altre tipus de maduresa, i és que, de tot se'n aprèn, i de les vivències i experiències que et marquen es construeix una nova persona, la qual serà millor que la del passat. Sí, he tornat a néixer.

Anna Laudo i Torras

Com ens afecta el canvi climàtic

El canvi climàtic afecta a totes les regions del món, els casquets polars s'estan fonent i el nivell del mar està pujant.

En algunes regions hi ha hagut increment de morts produïdes per les altes o baixes temperatures i per inundacions causant pèrdues econòmiques a tot el món.

El canvi climàtic s'està produint tan de pressa que moltes espècies de plantes i animals tenen

problemes per adaptar-se i les temperatures mitjanes globals segueixen pujant de manera descontrolada, el mal ús que estem fent del planeta ens passa factura.

Hauríem de prendre consciència, d'això depèn el futur de milers d'éssers vius i la nostra pròpia supervivència.

Abordar el canvi climàtic és fonamental pel desenvolupament i la reducció de la pobresa perquè els països més pobres són els que patiran en primer lloc els efectes d'aquest fenomen.

La propagació de malalties també és una altra conseqüència del canvi climàtic i tots hauríem

d'evitar aquesta catàstrofe posant el nostre petit granet de sorra.

Ana Cano García

Català III vespre

El canvi climàtic

Segons Mans Unides

El canvi climàtic i la creixent “crisis ecològica”, juntament amb la pobresa i la desigualtat, són els principals reptes de la nostra era a nivell ambiental, social i econòmic. Els gasos de l'efecte hivernacle produïts per l'activitat humana provoquen el deteriorament de la capa d'ozó i el canvi climàtic.

DEFINIR CANVI CLIMÀTIC

Definir canvi climàtic com la modificació del clima que ha tingut lloc respecte del seu historial a escala regional i global. En general, es tracta de canvis d'ordre natural, però actualment, es troba associats amb l'impacte humà sobre el planeta. Es tracta d'un fenomen complex amb nombroses variables.

L'ACCIÓ HUMANA COM A PRINCIPAL CAUSA DEL CANVI CLIMÀTIC

Les causes del canvi climàtic tenen a veure principalment amb l'acció humana. Això implica la utilització desmesurada pels combustibles fòssils, el carbó i gas a gran escala. Tot això provoca l'augment de la temperatura del planeta.

Es postula que si l'augment de la temperatura mitjana global és major a 4°C comparat amb les temperatures preindustrials, en moltes parts del món i als sistemes naturals no podran adaptar-se i, per tant, no podran sustentar a la població en la manera en què s'esgotessin els recursos naturals.

Francesc Antoni Gil Muñoz

Català III Vespre

L' anècdota de la meva vida

Our favourite photos

My favourite photo is this one I took in Ireland.

I took it last summer in a small village called Howth, near Dublin.

When I took the photo, many birds started to fly. I like it because it is a very aesthetic image and it makes me feel good.

I keep it on my computer with other photos of Ireland that bring me good memories.

Valentín Rodríguez Robles

Taller Anglès III

Matí

One my favourite photos is this one of me with my husband and my daughter. I took the photo in the summer of 2017 when I was on holiday with my family in Thailand.

We were in Ayutthaya Park. It's famous because it is qualified as World Heritage. In the middle of the photo is a Buddha wearing an orange mantle. It is changed three times a year: in summer, in winter and in the rainy season.

We're sitting because it is said to transmit good luck and peace. That's why we are smiling. I love this photo because I was very happy and it reminds me of a magical instant. I have the photo in my room, in a special place, also on my computer and always on my memory.

This is one of my favourite pictures. I took it in the summer of 2010, when my family and I were on holidays in the Ebro delta.

In the photo, you can see my son David. He was ten years old at that moment. David has short brown hair and brown eyes, too. He has a beautiful, small nose and red lips. He is wearing an orange T-shirt and a red shorts. We can't see his feet in the picture, so we don't know what kind of shoes he is wearing. He is boarding on a boat. It crosses the Ebro River. You can see the river behind David. On the left of the photo, there is a tree, because I took the picture from the shore.

I love this photo because the place is very quiet and beautiful and also because David looks very good in it.

Yolanda Carrillo Chinchurreta

Taller Anglès III Matí

One of my favourite photos is this one of my mother Rosa Maria and me.

My father took the photo on the New Year's Eve of 2016, when we drank a toast to the New Year.

We were in the dining room in my parents' house. That day, my mother got off making dinner because my father and I offered to cook it. It was the first New Year's Eve that my parents celebrated at home since 2000. Afterwards, we played cards (we enjoy it!) and watched TV. In this photo, my mother is wearing a jersey I gave her on Christmas Day.

I love this photo because my mother is smiling and we are having a wonderful time.

I have this photo on my phone and in a frame by my bed in my bedroom.

Àngel Lorente Vivó

Taller Anglès III Matí

This is one of my favourite photos. My partner took it to me in the summer last year.

In it, you can see me in the foreground; I'm wearing a green cap and a blue t-shirt. The picture has a bluish hue. On the right of the photo, there is a 'torii' resting in the lake ('torii's' are the doors that are found before arriving at a temple in Japan, and it is said that they mark the border between our daily world and the sacred one.)

This is illuminated and contrasts with the rest of the environment, acquiring a very beautiful orange colour. The photo was taken when I was on holiday with my partner in Japan, on the island of Miyajima. It is a photo (that) I like a lot because it conveys tranquillity and good vibrations.

I keep the photo along with others from our trip to Japan on my laptop as a special memory.

David Izquierdo Domingo

Taller Anglès III Matí

I have a lot of favourite photos, but this is especially my favourite one.

It is a picture taken in London last summer during my first holidays with my family abroad.

It is a photo of my husband and me walking through Camden Town, in the North of London. The photo was taken by my son Marcos.

It is a very special photo because it shows one of the most magical and nice places in London.

In the photo you can see the market stalls, where you can buy food, clothes, jewels or almost everything you are looking for.

It was taken in the evening and it shows us against the light.

Carmen Perez Pareja
Taller Anglès III
Matí

One of my favourite pictures is this one of Sant Antoni de Calonge.

In this photo, we can see the beach in the background. In the foreground, there is the seafront.

On the left, we can see the sculpture of a girl. She is thin and tall, and it looks as if she could see the sea.

The sun is rising and it's not raining any more.

I love this photo because it's relaxing. I like its colours.

I have had the photo on my phone for a few years.

Esmeralda Jiménez Tejero
Taller Anglès III matí

I don't have a favourite photo; I have a lot of favourite photos and this is one them.

This is in the Montsant mountain range. It is the "Toll de l'Ou" (the Egg Pool), a very nice place.

I have the photo on my computer.

I and my wife hiked there from Ulldemolins and she took the photo.

Miquel Morales Olivares
Taller Anglès III Matí

Records

Alguns dies són molt tristos i venen a la meva ment records dels pares, els avis i tots el que van marxar al món del silenci.

Recordo molt la meva àvia, vivia en un poble de Castella la Manxa, Argamasilla de Alba, en aquest poble va estar empresonat Miguel de Cervantes Saavedra i allà va a començar a escriure el Quixot.

A la meva àvia li agradava molt escriure i rebre cartes, quan nosaltres ens varen venir a viure a Sabadell ella mantenia correspondència amb mi.

Sempre esperava el carter, que passava pels carrers en bicicleta repartint la correspondència. Sortia al carrer quan escoltava el xiulet, i contenta li preguntava:- Tinc carta? Esperava amb molta il·lusió les nostres notícies i ella m'informava a la vegada de les notícies de la família, dels tiets i dels cosins. A mi també em feia molta il·lusió saber d'ells i rebre les seves cartes.

Va venir a Sabadell a visitar als meus pares i a nosaltres. Mai havia viatjat tan lluny del seu poble. El mar li va fer una impressió inoblidable. Anava cada matí a escoltar missa. No entenia el capella, feia la missa en català i és clar, ella no el comprenia i deia al seu fill:

Ese cura no sabe hablar!. Poc a poc va sentir-se molt bé a la parròquia. Es va fer amiga del capellà. La meva àvia era una gran dona, valenta i molt forta.

La meva mare i la meva àvia eren molt bones amigues. Es deia Agustina, en sabia molt de treballar a casa seva, feia olor de formatge i bestiar. Quins records!!! Estan tan vius que sembla que no hagi passat el temps. Què maca la meva àvia, què bé feia d'àvia i quant m'estimava!!!! Ara més que mai l'estimo i valoro la seva força. Sense mitjans ella feia rutil·lar la seva llar.

Dono gràcies a Totes les dones de la meva vida, elles empre estaran amb mi.

Fe Moya Santos Olmo

Català II Concòrdia Tarda

Racó literari i artístic

Pel davant i pel darrera

Pel davant i pel darrera és una obra de teatre del gènere de la comèdia. El seu creador va ser Michael Frayn, es va estrenar a Londres l'any 1982 i va ser nominada als Premis Tony a la millor obra l'any 1984.

Aquesta obra ha estat traduïda a 28 idiomes i s'ha representat en 50 països diferents.

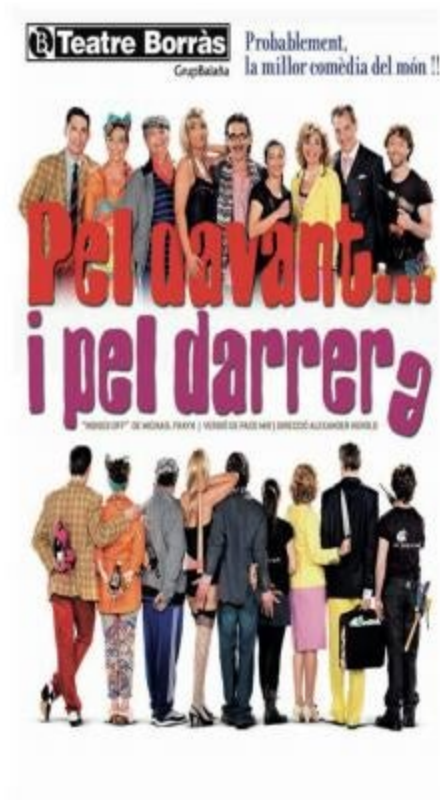
A mi em va fer molta il·lusió veure-la al teatre Borràs de Barcelona.

Aquesta comèdia està representada en tres actes. El primer acte, són un grup d'actors que fan un assaig general previ a la gran estrena en el qual tenen moltes equivocacions i molts problemes. A mesura que va avançant l'obra ens adonem del grau de bogeria al que arriben tots els personatges.

Així, situacions que han de ser d'una manera les resolen completament al contrari. Si aquest primer acte és a cada moment més engrescador pels acudits i diàlegs divertits, en el segon i tercer actes no hi ha cap moment de respir pels riures i aplaudiments del públic.

Jordi Nuez Martínez

Català III vespre

Alba, Sicaria o Estudiante

Hola, me llamo Alba, estudiante de criminología, último curso y los finales.

Que difícil se hace estudiar, en un piso compartido por estudiantes a tope de hormonas, pastillas para no dormir y café.

Alba – concéntrate – pienso. Miro el Reloj con el rabillo del ojo, uuff!! las doce y media de la noche, a las siete tengo que coger el Scooter y cruzar la ciudad como un rayo para llegar al examen.

Alba – estudia- me repito, ahora es cuando recuerdo los discursos de mis padres, trabaja ahora para llegar bien al final, no dejes para mañana lo que puedas hacer hoy, nadie te regala nada, trabaja.

Miro de nuevo el reloj, que rápido funciona cuando más tiempo le pides, dos menos cuarto de la mañana, necesito un empuje, otro café con otra pasta, cuando acabe a dieta. Alba – no te despistes- me repito.

Quizás Oscar no hacía tan mal al ofrecirme sus “complejos vitamínicos” a buen precio, - hiciste bien en rechazarlos- me digo.

El reloj ya marca las seis y media, Alba suerte, lo que sabes lo tienes bien atado, y mínimo es un notable, mentalidad positiva Alba. Es hora de una ducha, recoger la colección de amuletos, rezar a los santos y salir hacia la Facultad.

Cruzo la ciudad con mi Scooter, maldito tráfico “mañanero”, ¿Alguien se despierta antes de conducir? Aparco en la facultad, último café en la cantina, abrazos y buenos deseos para los diferentes exámenes. Últimos repasos con los compañeros en los pasillos, los nervios a flor de piel, nos jugamos hoy, ahora el curso.

Timbrazo y a clase, ritual de día de examen, bolígrafo mi fiel Bic de toda la vida, el que cambio solo de trimestre en trimestre, el imprescindible Tipex, borrar siempre se borra, repaso a los bolsillos para el recuento de amuletos, y mi inseparable botella de agua, que sed se pasa con los nervios!!

Tras las instrucciones previas, empiezo mi examen, ni diez minutos y un sudor frío recorre mi cuerpo, no puedo fallar ahora, no tan cerca del final, fuera las presiones y las malas vibraciones que se ríen silenciosamente mientras disimulan, ¿Es posible? ¿Me he dormido? ¿Es un sueño?, - Puedo refrescarme la cara en el lavabo- acierto a preguntar tímidamente a Jordi. Una vez delante del espejo, miro mi imagen, me sonrojo y me digo, - Alba, tienes que trabajar más durante el trimestre-.

Como un autómata, involuntariamente mi mano rebusca en mi bolso, recojo firmemente la pistola que le he quitado a mi padre, Policía Nacional, que ironía. Me levanto, como si nada, apunto con cuidado y Pan, Pan. Dos de las seis balas disparadas, una de atención, la otra directamente en el pecho operado de la “guapa”, no es nada personal, pero no me caes bien.

Bien ahora que tengo vuestra atención, veis quien acaba de volverse loca, tranquilos, la culpa no es vuestra, el estrés de desconocer nuestro futuro tal y como está el país, sumado a un sistema educativo mediocre, pueden sí os gusta ser los culpables.

Bueno ahora os quiero a todos quietos y bien sentados delante mío, donde os vea, menos tu Alberto, llevas todo el curso ignorando mis dardos de amor, pero hoy no podrás hacerlo. Una voz atrevida me pregunta que es lo que pido, que intenciones tengo, que pretendo con tremendo lío. Bum otra bala, otro blanco, advierto me quedan tres en el cargador, ¿Alguna pregunta o duda de otro tipo?, bien, este silencio tenso me gusta.

De pronto, inesperadamente otra voz, pero más autoritaria, profunda, adulta y masculina. – Alba, Alba López, señorita- repite insistentemente. La reconozco, es Jordi el profesor, como se atreve a hablarme de esa manera cuando estoy armada, ya he sumado dos víctimas. ¿Quieres ser tú el tercero?

Pero no sé qué pasa, cuando levanto la vista le veo borroso, distorsionado, - Señorita Alba, -¿se encuentra usted bien?- me pregunta. -¿Se ha dormido en mi clase durante el examen?- pregunta de nuevo, miro sorprendida al resto de compañeros.

Miguel Ángel Cousillas Iglesias

GES II Vespre

Un viatge que m'agradaria fer amb els meus amics

Jo amb la meva cunyada sempre somniàvem viatjar a Anglaterra, especialment a Londres. Com que els dos som d'Ucraïna, ens agrada el clima d'Anglaterra perquè s'assembla molt al del nostre país.

M'agrada moltíssim l'arquitectura de Londres. Hi ha moltes coses antigues y també modernes, que s'uneixen en una perfecta combinació. Però jo tinc un problema molt gros, no parlo i tampoc entenc res de res l'anglès, que complicaria la meva estada a Londres i comunicació amb la gent anglesa.

Una altra cosa que m'agrada d'allà és la gent molt simpàtica y generosa. Perquè per exemple, m'he creuat amb la gent d'Anglaterra a Catalunya i sempre la trobo amb un somriure a la cara.

Bé, ja n'hi ha prou de parlar de mi i les meus pensaments sobre els anglesos, ara parlaré de la meva cunyada. Ella se sentiria a Anglaterra millor que a casa seva, perquè sap la llengua anglesa perfectament, de vegades em sembla que parla millor anglès que la llengua materna – ucraïnès. A veure quan podrem fer aquest viatge tan esperat!!!

Taras Atamanchuk

Català III

Temps de tradicions

TORTILLA DE PATATAS

Ingredientes:

- 1 manojo de espárragos
- 1 manojo de ajos tiernos
- 3 alcachofas mediana
- 1 cebolla tierna
- 5 huevos
- 1/4 de aceite de oliva

Preparación:

Limpiar todas las verduras, de partes muy duras, y lavarlas bien. Después, trocear las verduras y pocharlas en aceite de oliva durante 20 minutos a fuego medio.

Después, sacar del aceite y añadir al huevo batido, remover y poner sal al gusto de cada uno.

Por último, cuajar la tortilla.

Ahora ya puedes servir y, buen provecho.

Loli Campos

Castellano 3

Activitats de l'escola

Alumnes d'Instrumental I de Can Deu celebrant el Dijous Gras

Els alumnes de Català III de la Concòrdia celebrant Dijous Gras.

Àger. Un lloc per anar de vacances la Setmana Santa

Àger, la vila del Montsec Província de Lleida.

Un indret bastant curiós, aquest poble s'associa a una muntanya, i Àger seria ben diferent sense el Montsec. Entre les alternatives que ofereix la serra, Àger ha sabut aprofitar les òptimes condicions de la zona per produir excel·lents olives i avellanes i diversificar a més, la seva economia gràcies al turisme rural.

El mes de Juliol de l'any 2005 es va inaugurar, el centre d'Observació de l'Univers. Es tracta d'un gran planetari, que permet fer projeccions en temps real de les observacions astronòmiques. És molt espectacular, veure, tantes i tantes estrelles que hi ha al cel.

Un altre lloc a on s'ha d'anar és, al Congost de Mont-rebei, ciutat a uns 30km d'Àger, és format pel riu Noguera Ribagorçana. Únicament és travessat per un camí de ferradura parcialment excavat a la roca que permet gaudir d'una manera molt espectacular d'aquest indret.

És un dels llocs molt interessants per anar-hi uns quants dies, i gaudir de les diferents alternatives. I també per aquests paisatges meravellosos.

Roser Amorós

Roig

3

Català

Un viatge que m'agradaria fer amb els meus companys

Hi ha molts llocs al món on m'agradaria viatjar amb els meus companys però el millor país on m'agradaria portar-los seria Ucraïna, el país on he nascut i on he passat la meva infància. Ucraïna és un país meravellós i divers, amb les tradicions diferents i la cuina bastant exquisida.

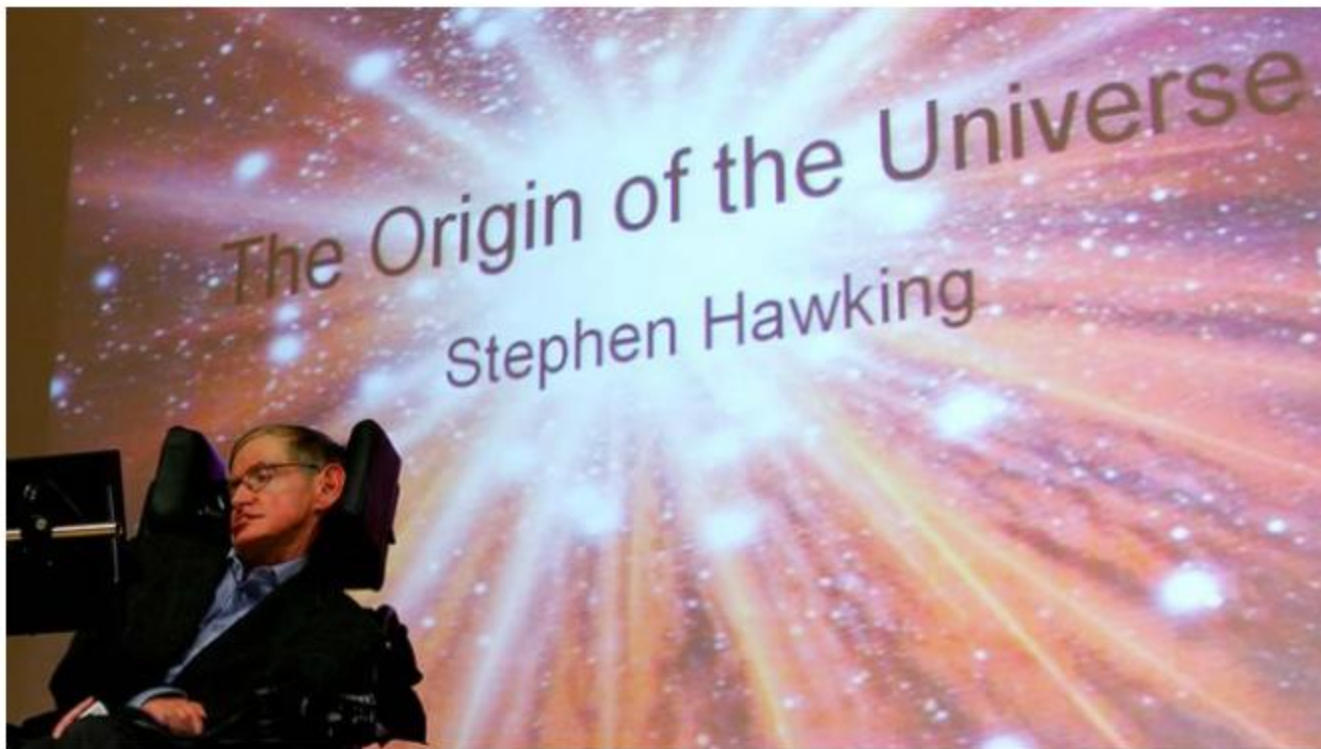
Crec que valdria la pena tastar els plats tradicionals perquè la majoria dels plats es preparen amb carn i moltes espècies i quasi en tots els restaurants la cuina és molt artesana i tan bona com a casa de la meva iaia. També em fa il·lusió anar a la muntanya amb els meus amics perquè allà hi ha pobles on es fan els formatges de llet de cabra únics i la gent que viu allà coneix les receptes antigues per fer un te d'herbes que ens ajuda a recuperar-se quan estem malalts.

Però el que més de tot m'agradaria celebrar és la festa de Sant Joan, que se celebra a l'estiu, amb les tradicions ucraïneses. Nosaltres aquest dia cantem moltes cançons, sortim al carrer i ballem fins que es fa de dia. És una festa de felicitat, amor i joventut i quan se celebra a la muntanya és una experiència inoblidable! Una cosa molt important també és que es pot portar regals especials fets a mà per tota la família: la camisa brodada, joguines de fusta, mitjons de punt, una flauta artesana, mel de flors de la muntanya i molt més...

Oksana Markus

Català III

LA CIÈNCIA PERD UNA MENT BRILLANT

Comunicació al Regne Unit per la mort, la matinada d'aquest dimecres, del científic mundialment famós Stephen Hawking, als 76 anys, segons ha anunciat la seva família. El decés ha tingut lloc a la seva residència de Cambridge. Considerat el gran deixeble d'Einstein, el físic va aconseguir rellevància global no només pels seus treballs sobre els forats negres i la relativitat, sinó per llibres de divulgació com 'Breu història del temps', que des que es va publicar el 1988 es va convertir en un 'bestseller' absolut. El seu exemple, i el seu sentit de l'humor, així com la postració en una cadira de rodes van definir una personalitat que plora tothom a les illes Britàniques a hores d'ara, i que es va convertir en exemple de superació davant l'adversitat.

L'admiració i l'enorme respecte que com a estudiant ja tenia Hawking es va incrementar fins a esdevenir una llegenda progressivament tant per la qualitat dels seus treballs com per la seva condició física. El 1963, als 21 anys, li va ser diagnosticada una rara malaltia degenerativa (ELA) que amb el pas dels anys el va acabar postrant en una cadira de rodes. A més, des que va sofrir una traqueotomia, a principis dels anys vuitanta, quan en tenia 40, es va quedar sense parla. Es comunicava amb el món a través d'un sofisticat ordinador que feia que la seva veu tingués un característic to de sintetitzador.

Font: Diari ARA

Sota la palmera

Nunca es tarde para aprender

Hola me llamo Sindia Doya Jiménez, soy gitana y tengo 23 años. Estoy casada desde hace 6 años. Tengo dos hijas: la mayor Sinay que tiene 4 años y la pequeña Noemí que tiene 2 años.

Soy la mayor de mis hermanos y somos siete: cinco mujeres y dos varones, al ser la mayor he tenido que ayudar a mi madre con mis hermanos y por eso he faltado mucho al colegio. Además mi madre estaba enferma y tuve que cuidar a mis 6 hermanos.

Ahora estoy en la escuela de adultos, me gusta aprender y desearía hacer lo que de pequeña no pude realizar como aprender las lenguas, escribir, multiplicar, dividir...

Síndia Doya Jiménez

Instrumental II Tarda

Chaouen

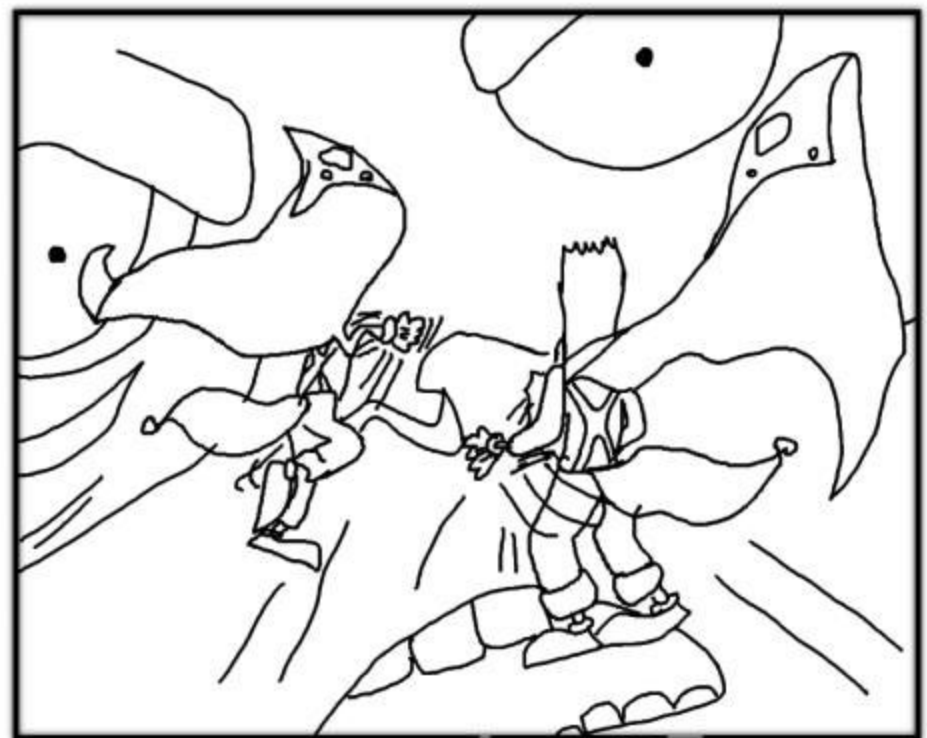
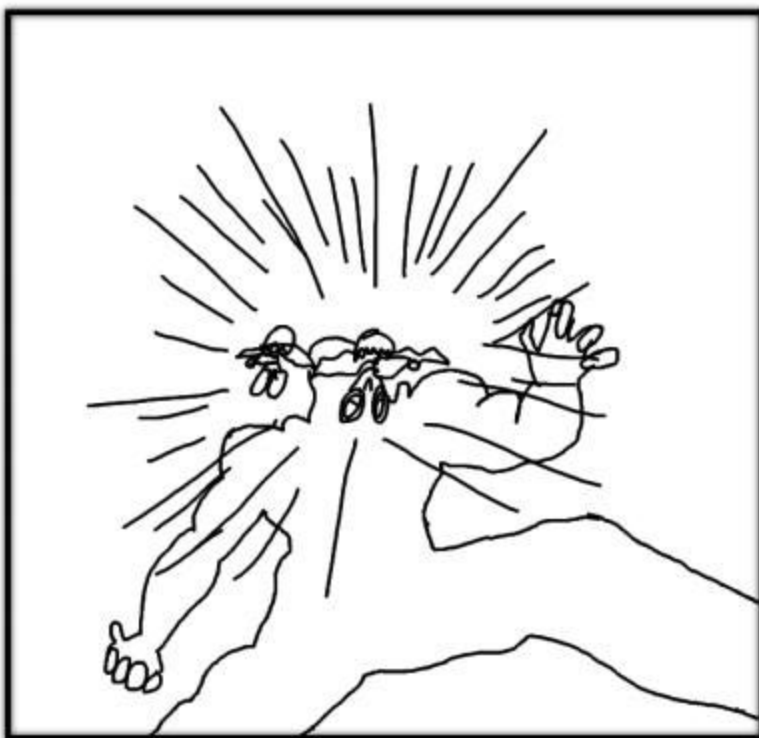
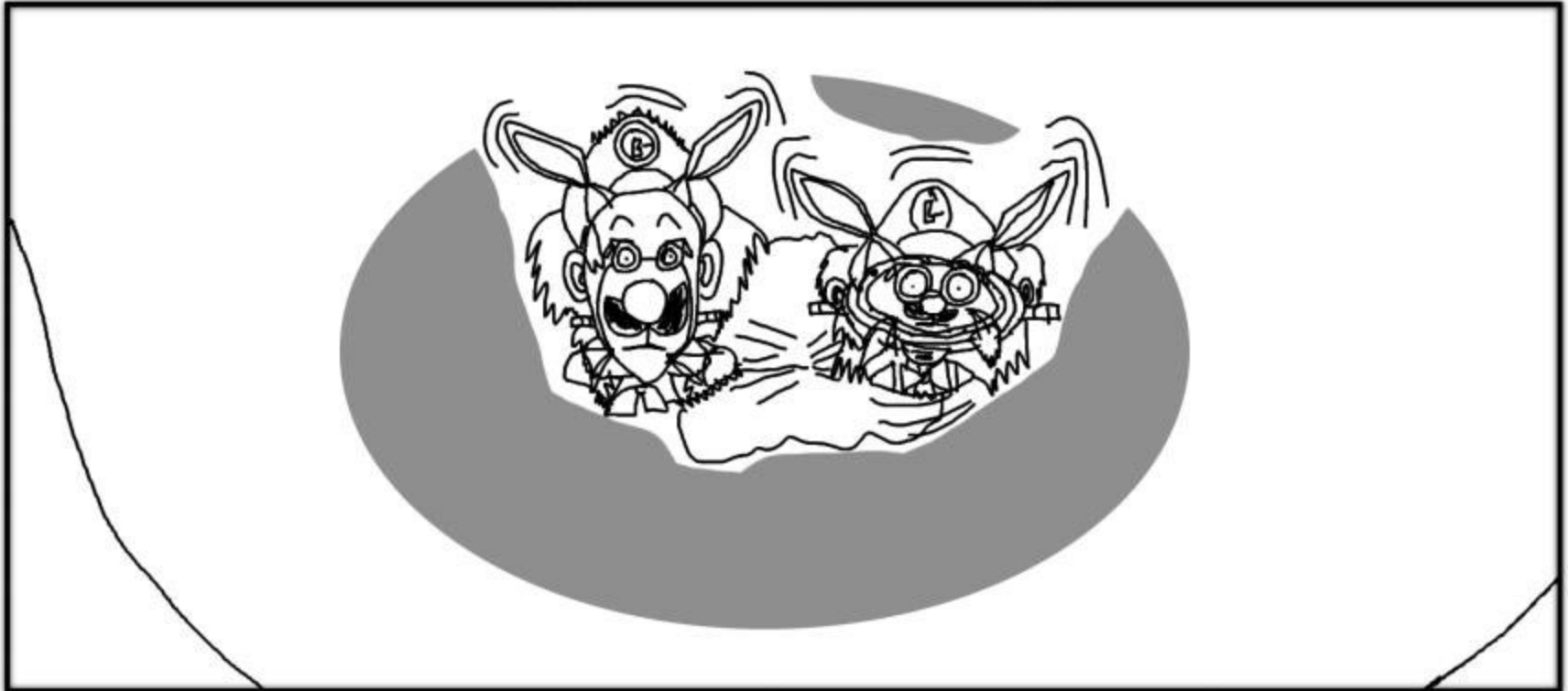
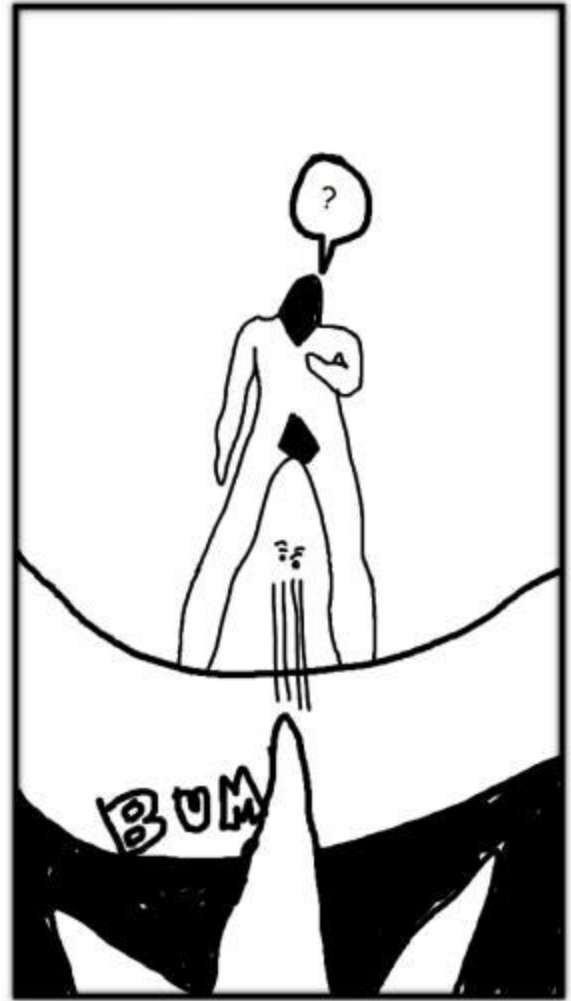
Mi pueblo se llama Chaouen, es pequeño y muy bonito. Me gusta mucho ya que tiene agua natural, frutas y verduras durante todo el año, cada temporada hay frutas distintas. Desde toda la ciudad se divisan dos picos, todas las casas del pueblo son de color azul y blanco. Chaouen es conocido por la puerta azul que se encuentra al entrar al pueblo.

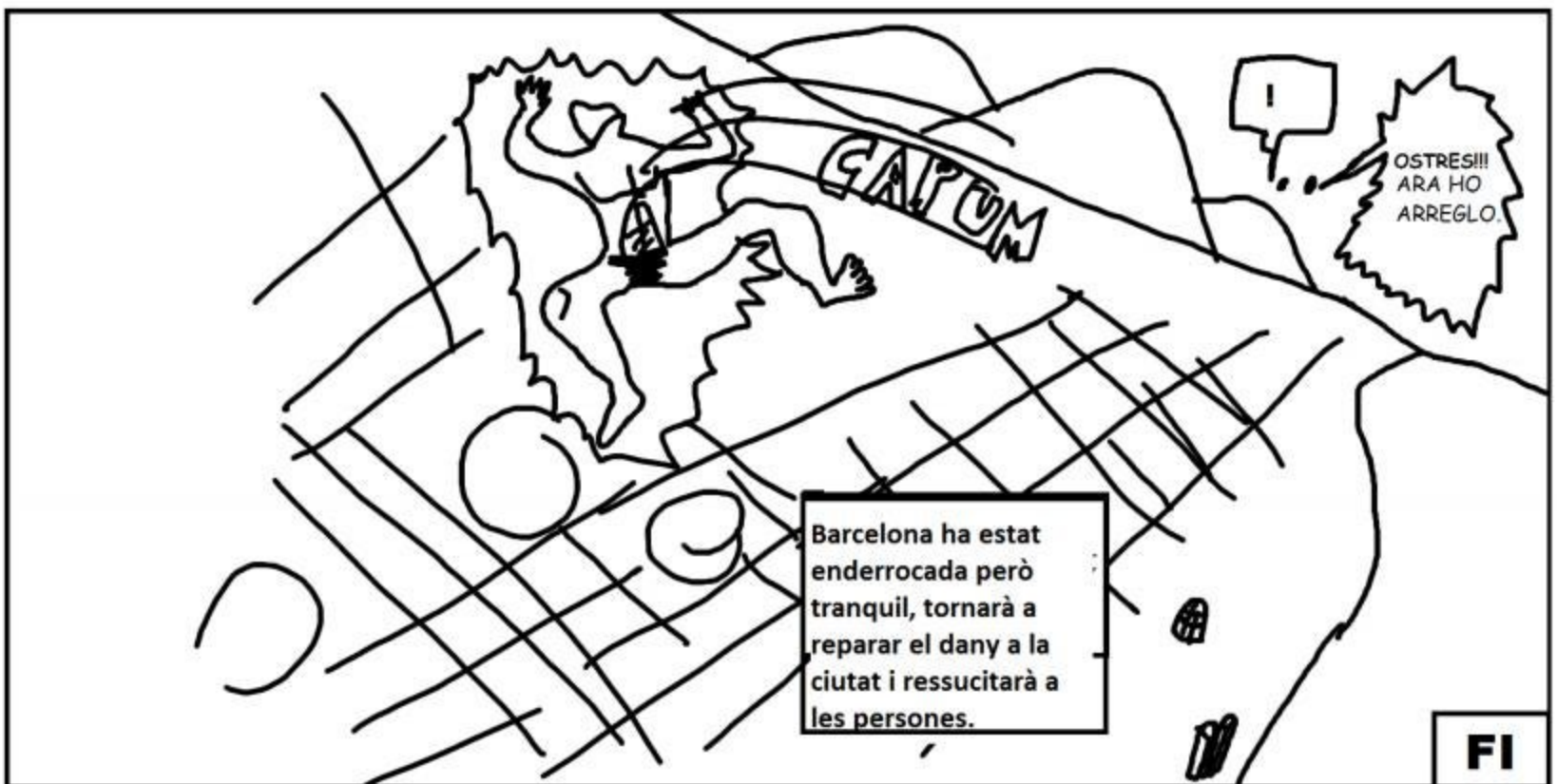
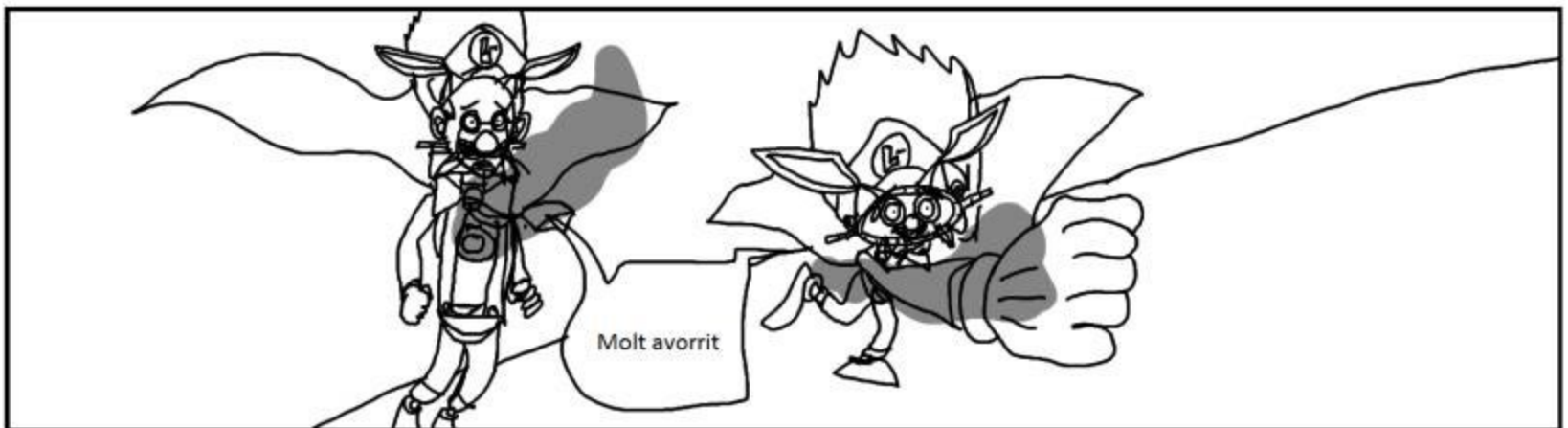
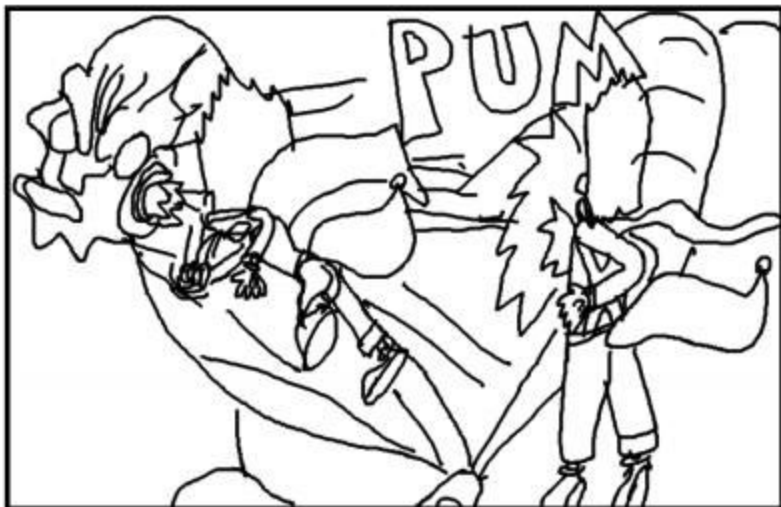
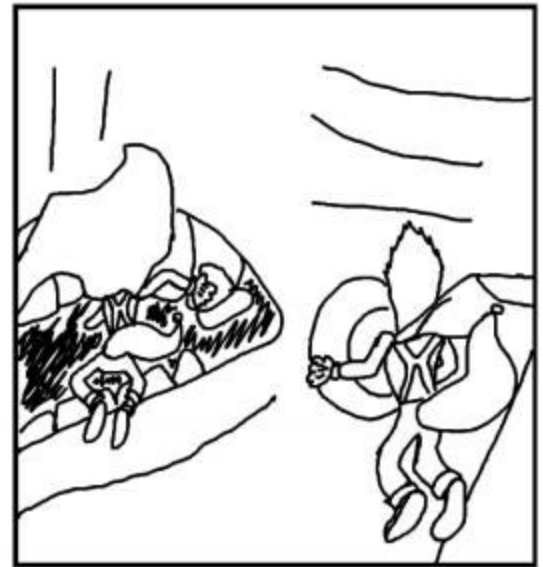
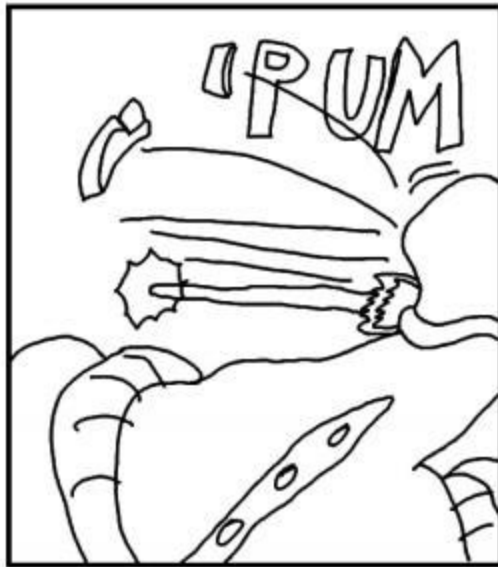
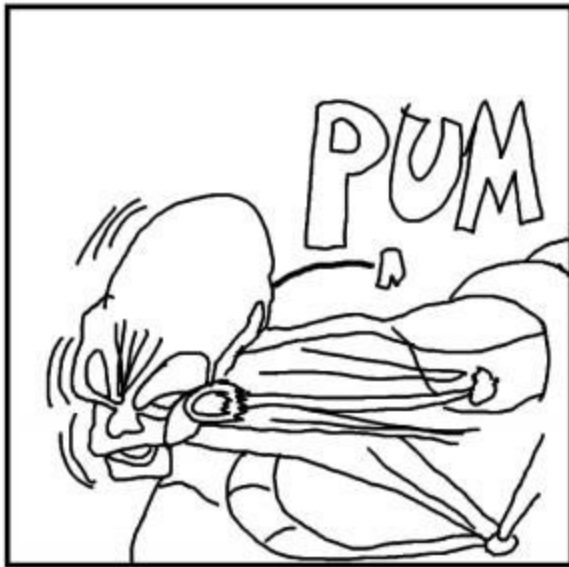
Es muy visitado por los turistas, tiene también unas cascadas igual de conocidas que la puerta de entrada. Se han grabado muchas películas allí. Hace poco grabaron una canción que ha hecho que se conociera más el pueblo.

Fatima Zhora

Instrumental II Tarda

Un blau al front de la Mare de Déu

A Lleida hi ha la catedral de la Seu Vella i antigament als lleidatans que pujaven a missa a la Seu Vella no els agradava la marededéu que presidia el Pòrtic dels Apòstols. Asseguda en una mena de cadira, la trobaven tan vella i malcarada que en comptes de representar la mare de Jesús semblava la sogra de Judes. Els canonges de la catedral de Lleida van decidir substituir-la i van encarregar al millor escultor de Lleida una nova estàtua, digna de presidir la magnífica portalada d'accés al claustre per la banda de la ciutat.

Al cap d'uns mesos, l'escultor havia enllestit el cos de l'estàtua amb el replecs i brodats del vestit, i la figura del Fill amb els ulls esbatanats i la maneta estesa cap al colom, com si volgués tocar-lo. Només li faltava la feina més compromesa, que era donar vida i l'expressió al rostre de la Mare de Déu. El vell mestre no se'n sortia. Un matí, fastiguejat de provatures i després de manar feina als aprenents, va sortir a fer un tomb per la ciutat per buscar copiar la cara d'alguna jove bugadera del riu.

Cap al migdia va tornar a l'obrador. En obrir la porta, va quedar veient visions: la seva estàtua plantava totalment acabada, amb un rostre expressiu que meravellava.

- Qui ho ha fet això? - va exclamar.

- Que us agrada, mestre? – va fer, sense dissimular l'entusiasme el seu millor alumne.

- El mestre va fulminar-lo amb la mirada:

- Qui t'ho ha manat? No és la teva feina mocós!

- Jo em pensava...

El mestre li prengué el martell de les mans i d'una revoltada el llançà amb força contra la imatge amb la intenció de destrossar l'obra que el rebaixava davant dels seus aprenents. El ferro espetegà al mig del front de la imatge i de rebot tocà el cap del mestre, amb tan mala fortuna que li encertà el pols i va caure mort. Quan van haver retirat el cadàver, l'aprenent va voler comprova el dany que la martellada havia causat a l'estàtua. El noi es va quedar de pedra davant del prodigi: el front de la imatge era llis, sense el més petit cop ni rascada, i al mig hi havia sortit una taca fosca, d'un blau moradenc. Com si el cap de la Verge en comptes de ser de marbre, fos de carn i ossos. Van pintar-li la cara per fer desaparèixer el morat, però per capes de pintura que hi possessin, el blau tornava a sortir.

La marededéu ferida, coneguda popularment com la Mare de Déu del Blau, va presidir durant segles el Pòrtic dels Apòstols de la Seu Vella.

Els lleidatans li tenen molta devoció, sobretot aquells que es dediquen al ram de l'art i de l'ensenyament. Encara que no vagin mai a missa ni bategin els seus fills, entren de tant en tant a la catedral a fer-li una visita. Els artistes demanen a la imatge que faci sortir blaus a les seves obres perquè així semblaran més vives. Els mestres li demanen alumnes que ben aviat els superin en coneixements, ja que aquest fet, lluny d'averkonyir-los, els ha de confirmar com a mestres excel·lents.

Mites i llegendes de Ponent

Text adaptat Elena Triñaque

La Clàudia, l'Alex i l'Ares van ser els dibuixants que van fer l'exposició de la marató

LLENGÜES D'ACOLLIDA I GRUP D'ANGLÈS

INSRUMENTAL I GES

TALLERS D'ANGLÈS I GES II GRUP DE TARDA

COMPETIC I LLENGÜES D'ACOLLIDA

QUATRE ESTACIONS A LA CONCORDIA

Fotos fetes per Àngela González

L'escola nevada

El passat dimecres 28 de febrer Catalunya es va vestir de blanc. La neu va cobrir molts indrets de Catalunya deixant escenes de postal a tot el territori. L'escola CFA CONCORDIA tenia aquest aspecte i l'alumnat va tenir festa, donades les instruccions del Departament i de la direcció del centre. Així és que gràcies, a la Cap d'Estudis, Angela González us deixem una mostra de les imatges de l'escola perquè vegeu i recordeu aquest dia blanc, màgic i diferent.

TEMPS DE FLORACIÓ
ARBRES FRUITERS DE LES TERRES DE LLEIDA

C.F.A Concòrdia

Unió Europea
Fons social europeu
L'FSE inverteix en el teu futur

Generalitat de Catalunya
Departament d'Ensenyament